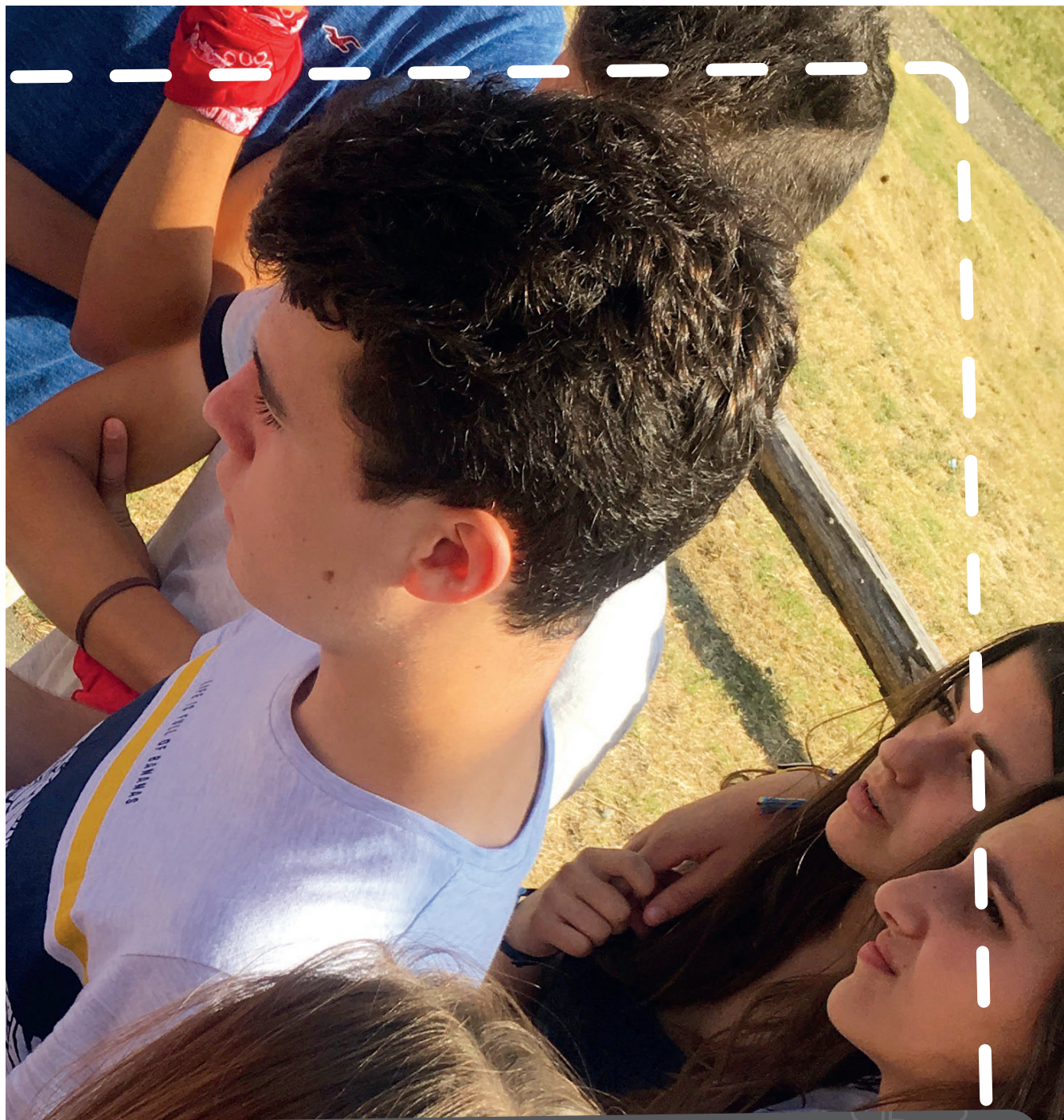

SVATKO OD NAS MOŽE BITI AKTIVAN GRADITELJ
OPĆEG DOBRA. POGLEDAJMO NAKOLO PO NAŠEM
GRADU I POĐIMO RADITI.

Crina
stazica

Crna stazica

DOBRO JUTRO SVIMA!
ZOVEM SE JANE, IMAM 14 GODINA I
DOLAZIM IZ NOVOG ZELANDA! DOŠLA SAM U ITALIJU
PRIJE DVA TJEDNA I OVO VRIJEME KORISTIM DA BOLJE
UPOZNAM RAD FAO-A I TAKO SE OBLIKUJEM U
GRAĐANKU SVIJETA #NULAGLADI.

jednu
izdanje!

želju: da se iduće godine ostvari novo

Ali sada dolazimo k vama! Kao što ste vidjeli u ovom
prvom izdanju već smo produbili tri stazice koje nas vode
prema našem cilju #NulaGladi. Sada vam predlažemo da
produbimo drugu, važnu stazicu u kojoj su na određeni
način, uključene sve druge, a to je *Crna Stazica*.

Vidim da ima pitanja u dvorani. Imre iz Mađarske. Reci.

Imre: Oprosti Jane, ne razumijem dobro, nije li crna boja duge kao i sve
druge stazice, što onda znači da ih „sve sadrži“?

Jane: Crnom stazicom mislimo na naše sudjelovanje u općem dobru,
odnosno na sve one ideje koje nam padnu na pamet za poboljšanje života
ljudi koji žive na našem teritoriju.

To će nas učiniti aktivnim građanima, koji osjećaju poteškoće i ljepote
mjestu u kojem žive, i pridružuju se onima koji već rade za opće dobro,
zalažu se protiv nepravde, bore se da se pobijedi glad i siromaštvo u
vlastitim gradovima.

Pokušaj zamisliti Imre, ako ne bismo imali u srcu dobro svih, ako se ne bismo zanimali o tome što se događa oko nas, bi li nam došlo na pamet kako na pravedniji način rasporediti dobra?

Zajedničko dobro: dobro koje se odnosi na sve; koliko lijepoga i pozitivnoga može donijeti, nama i drugima, živeći mirno i vedro. Raditi za ostvarenje zajedničkog dobra znači pripremati akcije, ostvarivati ideje i projekte za poboljšanje života jedne obitelji, jedne četvrti grada, jednog razreda, jednog grada. Još od vremena Grka i Rimljana, brinuti se za dobro zajednice značilo je sudjelovati u političkom životu. Tako je bilo i na Istoku: u japanskom društvu na primjer Samuraji su vjerno čuvali tradiciju, bili su ratnici i politički djelatnici.

Imre: To je istina ... i vjerojatno nam ne bi palo na pamet kako izbjeći bespotrebnu potrošnju, brinuti se za okoliš i boriti se da svi imaju obrazovanje...

Jane: Tako je! Da bismo postali „Građani svijeta bez gladi“, proputovali smo svim stazicama, potrebna su ovakva opredjeljenja i zajednička sudjelovanja.

Na isti način, boje za sjaj trebaju pozadinu koja nema boju. Tako smo odabrali crnu boju za ovu posebnu stazicu ... ali vidim jednu uzdignutu ruku. Izvoli.

Salimah: Pozdrav svima, ja sam Salimah iz Nigerije. Sjetila sam se da smo, razgovarajući o Crvenoj stazici, spomenuli „Zlatno pravilo“ koje poziva da činimo drugome ono što bismo željeli da drugi nama čine, i ne činiti drugome ono što ne bismo željeli da drugi čine nama. Ako ga provedemo u praksu ne možemo, a ne zanimati se za naše bližnje.

Jane: Točno Salimah! Zapravo, Zlatno pravilo je u temelju svakog koraka koje napravimo na našem putu, prvo zalaganje koje preuzimamo krenuvši putem stazica.

Postoji jedna skupina u Indiji koja već jedno vrijeme radi u tom duhu, zar ne Priya?

Priya: Baš tako! Mi smo mladi iz Shanti Ashrama, zajednice koja ima sjedište na brežuljcima u blizini Coimbatore, na jugu Indije. U njoj nastojimo ostvarivati ideale mira i sveopćeg bratstva što ih je predložio Mahatma Gandhi. Jedna od njegovih lozinki, koju nastojim živjeti je: „Ti i ja smo jedno: ne mogu te povrijediti, a da ne povrijedim i sebe“ što mi se čini kao drugi način izraza Zlatnog pravila. I ... to radimo s mnogim inicijativama. U Indiji ima 440 milijuna djece i mladih, od kojih je 60 milijuna vrlo siromašno. Prije nekog vremena pokrenuli smo projekt India Poverty Solutions, koji se sastoji od poziva naših vršnjaka da tri mjeseca stave svoju uštedevinu u banku. Na kraju 1/3 uštede ostaje onima koji je uštede, 1/3 ide njegovoj obitelji, a 1/3 ide siromašnoj djeci i mladima. U Coimbatoreu se 40 institucija pridružilo 4 355 djece i mladih. Tada se ideja proširila i na druge gradove: Kochi, Mumbai i Bangalore, uključivši gotovo 100 škola i ustanova s 58 237 djece. Sada je cilj širenje inicijative u Indiji i prenošenje ovog projekta u druge zemlje. Ali osim prikupljanja novca, možemo učiniti i mnoge druge stvari.

PROJEKT „INDIA POVERTY SOLUTIONS“ PROMOVIRAN OD ZAJEDNICE SHANTRI ASHRAM (INDIJA) POMAŽE VIŠE OD 20 000 DJECE I MLADIH KAKO BI IZLAŠLI IZ STANJA SIROMAŠTVA.

KORISTI KAMERU MOBITELA KAKO BI POMOĆU OVOG KODA VIDIO VIDEO AKCIJE INDIJA POVERTY SOLUTIONS.

Jedan od nas, Arun koji ima 14 godina, nakon što je upoznao tešku situaciju obitelji pogođene AIDS-om koje trpe siromaštvo i glad, započeo je sakupljati hranu za njih. Inicijativa se proširila i još danas dijelimo žito za 150 obitelji.

Jane: Hvala Priya za ovo vaše svjedočanstvo! Ako pogledamo oko sebe dođu nam mnoge ideje! Da bismo uključili djecu i mlade u Crnu stazicu koristimo jednu posebnu kocku! Teresa Ann nešto će nam reći o tom iskustvu.

Teresa Ann: Pozdrav svima, ja sam Teresa Ann, učiteljica u Projektu Magnificat di Mathare u Keniji, kojega podržava Udruga Akcija za Nove obitelji Onlus (AFN Onlus). Projekt nudi djeci iz sela Seme i Mathare u Nairobiju aktivnosti koje će im pomoći kod učenja i odgovarajuću ishranu. Djecu se prati barem do 14/15 godina uz formaciju nadahnutu poštivanjem drugoga i uzajamnošću. Prije svega činimo sve da djeca imaju potrebnu ishranu. Vidjeli smo da u mjesec dana ta djeca ponovno postaju sposobna za učenje, snažnija su, dobrog zdravlja, i onda je lakše „hodati“ stazicama. Sredstvo koje smo počeli koristiti je kocka ljubavi. Na svakoj od šest ploha ima po jednu rečenicu koju treba provesti u praksu kako bismo osobe oko nas gledali na novi način i naučili biti graditelji bratstva i mira. Kroz igru djeca i mladi uče „ljubiti prvi“, „ljubiti sve“, „slušati drugoga“, „ljubiti drugoga“, „ljubiti se uzajamno“, „oprostiti si uzajamno“. Život naših sela nije jednostavan i često roditelji nisu u stanju brinuti se za odgoj svoje djece. Tako radimo na tome da nauče vrijednosti poštovanja i mira, nastojeći ih živjeti mi prvi. Kocka koju djeca bacaju svakoga dana pomaže nam širiti novi mentalitet. Vidjeli smo da pomaže poboljšati međusobne odnose i čini nas graditeljima mira.

Jane: Prava divota ova kocka! Imate li još koju? Voljela bih je koristiti s mojim prijateljima u Novom Zelandu!

Teresa Ann: Svakako!

Jane: Hvala za poklon, Teresa Ann! Naše su zemlje vrlo različite, ali s ovom kockom kao da se nastavlja vaš projekt i u mojoj državi!

Koji put su glad i siromaštvo pored nas, drugi put nam mogu izgledati jako daleko ...ali to nije razlog da nas se ne tiče i da nam ne dira srce.

Možemo zajedno nositi projekt naprijed, iako smo daleko, kao što se događa u mnogim mjestima. Vrlo zanimljiv je primjer grupe Kap po kap koju nose zajedno Italija i Tajland.

Matteo: Pozdrav! Mi smo učenici iz IV. B razreda „G. Giuliano” iz Latine u Italiji i skupina djece iz Mae Sota u Tajlandu. Ja sam Matteo, Talijan, i pored mene je Num iz Tajlanda. Ovdje smo u pratnji talijanskih učitelja i nekih tajlandskih prijatelja. Ali ... krenimo od početka. Prije nekog vremena jedan od naših školskih kolega bacao je užinu. Na prijekor učitelja koji mu je rekao da se hrana ne baca jer ima onih koji nemaju što jesti, pitali smo tko su siromašna djeca i dječaci. Učitelj nam je pričao o Mae Sot, na sjeverozapadu Tajlanda, gdje žive djeca i tinejdžeri izbjeglice. Pretražili smo ovu lokaciju na karti svijeta. Što bismo mogli učiniti za njih? Razmišljajući o našim spavaćim sobama punim igračaka, shvatili smo da oni koji imaju više mogu darovati onima koji nemaju. Tako smo sakupili igračke, bilježnice, olovke i stavili ih u kutije koje smo zatim ukrasili našim crtežima.

Jane: I kako ste ih uspjeli prebaciti na Tajland?

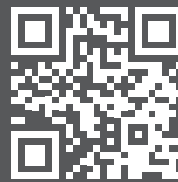
Matteo: Čuvši za našu inicijativu, brodska kompanija ponudila je da kutije besplatno pošalje u Bangkok. I to ne samo jednom, već i sljedeće pošiljke. Nakon igračaka, prikupili smo odjeću i predmete za školu u kojima su sudjelovali i drugi razredi, učitelji, roditelji. Tada smo pomislili da je možda potreban i novac. Uz fotografije koje su nam poslali iz Mae Sota i uz pomoć naših učitelja napravili smo kalendare koje smo prodavali.

Num: Pozdrav, ja sam Num. Ono što je stiglo od djece iz Italije podijelili smo u razna sela Mae Sota, u izbjeglički kamp Mae La, u sirotište Nebeskog doma. S novcem smo uspjeli pomoći djeci i nekoliko obitelji iz Vijetnama, da svoje trošne kolibe zamijene zidanim kućama i izgrade drvene mostove umjesto postojećih od trske, na nekim mjestima na jugu

KORISTI KAMERU MOBITELA KAKO
BI OTVORIO WEB MJESTO:
WWW.GOCCIADOPOGOCCIA.CH

Crna
stazica

zemlje. Ali, možda je najveći san koji smo
uspjeli ostvariti zajednička izgradnja škole u Mae
Sotu. Nazvali smo je kao i naš projekt: Kap po
kap.

Jane: Matteo i Num, vas dvojica ste se do danas
samo dopisivali ili ste se vidjeli i preko video
snimke, ovdje se susrećete prvi put. Kako se osjećate?

Num: Zagrili smo se, čim smo se jutros ugledali.

DJECA MAE SOTA
(TAJLAND) U ŠKOLI KAP
PO KAP, IZGRAĐENOJ
ZAHVALJUJUĆI NJIHOVIM
PRIJATELJIMA IZ ITALIJE.

Matteo: Ovo iskustvo Kap po kap zaista je nevjerojatno, za mene i za nas. Sve smo započeli malenim korakom, zaista kap po kap. Nakon prve kapi stigle su i mnoge druge što nismo mogli ni zamisliti ... vidjet ćemo što će se dogoditi u budućnosti...

Num: ... Da, kap po kap može nastati i rijeka!

Jane: Vaše riječi su me doista ganule! Svaka akcija koju poduzmemo da bismo učinili svijet boljim to je maleni veliki korak kako bismo postali građani svijeta #NulaGladi.

Čujmo kakve su ideje imale djevojčice iz Švicarske!
Pozdrav djevojčice!

Aurora: Dobar dan! Ja sam Aurora, imam 15 godina. Govorit ću u ime grupe. U siječnju 2018. prvi put smo čuli govoriti o generaciji #NulaGladi. FAO nas je zamolio da surađujemo u borbi za nestanak gladi u svijetu. U Zürichu nas 18 djece, od 10 do 17 godina, odmah smo se odlučili angažirati!

Kao prvo, informirali smo se o stanju gladi u svijetu. Dirnuo nas je i dokumentarni film što smo ga pronašli na web stranici FAO-a, u kojemu smo vidjeli mnogu gladnu djecu. Na Zemlji postoji dovoljno hrane za sve, ali je nepravedno podijeljena. Svakih osam sekundi umire jedna osoba zbog gladi.

Napravili smo program našeg djelovanja: nekoliko nas potražilo je na internetu aktivnosti koje već postoje u našoj zemlji, drugi su proučavali što bismo još mogli napraviti. Zajedno smo odlučili da prije svega pogledamo u vlastitom domu što nam je suvišak i da s tim predmetima napravimo mali prodajni sajam, koji bismo iskoristili da ljude upoznamo o stanju gladi u svijetu. Naše predmete (slatkiše, odlične sendviče ...) prodavali smo pred jednom robnom kućom u Zürichu.

Izvjесili smo velike plakate, koje smo sami napravili, i na njima istaknuli dramatičnu situaciju gladi u svijetu, pojasnivši što se već radi u svijetu i što se još može učiniti.

Pomiješali smo se među ljude kako bismo informirali što veći broj građana. Imali smo zanimljive razgovore i svi su bili zainteresirani. Na kraju dana bili smo sretni jer smo uspjeli toliko toga napraviti za one koji trpe glad.

DJECA IZ ŽURICHA (ŠVICARSKA) IZAŠLA SU NA ULICE KAKO BI SENZIBILIZIRALI PROLAZNIKE O PROBLEMU GLADI U SVIJETU.

S velikom radošću ustanovili smo da smo skupili 825,70 franaka koje smo dali za humanitarni projekt u Burundiju.

Jane: Divno što je Aurora učinila! Što vas sada čeka?

Aurora: Imamo i mnogo drugih ideja, ali prije svega nakon ove akcije rekli smo da uključimo medije kako bismo informirali i senzibilizirali što veći broj ljudi koji bi surađivali na projektu #NulaGladi! Uostalom, kako bismo i mi mogli reagirati da nismo i sami upoznali ovaj veliki problem?!

Jane: U pravu si, Aurora, ovo je vrlo važna stvar! Ideje koje provodimo u praksu moraju doprijeti do što većeg broja ljudi kako bismo ih informirali i potakli da razmišljaju o onome što se događa u svijetu.

Aurora: Ubrzo nakon toga urednik jednog časopisa napisao nam je: „Tvoja predanost svjetskoj gladi utjecala je na nas. Od danas će u novinama biti mnogo priloga koji će otvoriti naše oči na situaciju djece u svijetu!

Tako i mi nastojimo dati naš doprinos da bi svijet postao bolji. Idite naprijed!". Imale smo također intervjuue na jednoj poznatoj radio stanici!

Tek smo na početku, ali ... vidjeti ovu dvoranu tako ujedinjenu za jedan veliki cilj, pravi je poticaj!

Jane: I nama daje veliku nadu vaše zalaganje u Švicarskoj! Hvala vam!

„Pa ipak, nikad ne propuštamo, uvijek nastojimo, na ovaj ili onaj način, negdje pronaći ono što nam nedostaje. Negdje, u bilo kojem dijelu svijeta ili duha, bilo gdje osim tamo gdje smo smješteni: ali upravo tamo, nigdje drugdje, pronalazimo blago. U okruženju u kojem se osjećam kao u svom prirodnom okruženju, u situaciji u kojoj se dogodila jedna sudbina, u onome što mi se događa iz dana u dan, u onome što

od mene zahtijeva svakodnevni život: upravo je to moja glavna zadaća, tu je ispunjenje postojanja stavljeno na moju stranu... Ispod peći naše kuće zakopano je naše blago”

Martin Buber
1878. - 1965.

Jedna druga zanimljiva ideja došla je od Laurenta iz Belgije!

Laurent: Dobar dan svima! Ja sam Laurent i imam 14 godina. Prije nekoliko mjeseci, razmišljajući o velikom problemu gladi, došlo mi je na um da je glad prije svega potreba, snažna potreba, nešto vitalno. Pitala sam se: „Zbog čega ljudi oko mene trpe? Postoji li u našem životu neka stvar, s velikim S koju svi trebaju?“ Danima sam tražila odgovor. Na kraju sam rekla: „Da, možda postoji. Postoji veliko pomanjkanje, druga vrsta gladi osim hrane: ‘glad za ljubavlju.’“

Tako sam započela promatrati svoj grad i razmišljati o mjestima gdje ima više patnje i potrebe za ljubavlju. Činilo mi se da bismo mogli započeti s pedijatrijskom bolnicom.

Svojoj prijateljici Lei predložila sam ideju da napravimo nešto korisno i zabavno za te ljude. Tako smo, obučeni u klaune, pošli u dječju bolnicu.

Mislili smo da bi i našim prijateljima bilo drago da pođu s nama. Zar ne Lea?

Lea: Da! Dok sam razgovarala s jednim prijateljem iz škole i drugi su prišli da čuju o čemu se radi. Ideja im se jako svidjela. Ja sam se ponudila ponijeti malo radosti na odjel gdje su djeca koja boluju od raka. Pred njihovom patnjom sam razumjela da ne samo da mogu mirno prevladati svoje poteškoće, već i da mogu dati puno ljudima oko sebe. Neću nikada zaboraviti osmijeh djece i njihovih roditelja. U jednoj sobi smo se zaustavili razgovarati s jednim tatom koji je u rukama držao dijete puno pričvršćenih cijevi. Razumjela sam da je koji put dovoljno biti u blizini osoba da bi im malo olakšali bol.

U ODJEĆI KLAUNA I S OSMIJEHOM
NA LICU, MOŽE
SE PONIJETI RADOŠĆ U
MNOGE KUTKE GRADA.

Laurent: Sve u svemu, bilo nas je petero prijatelja i za svakog je to bilo nezaboravno iskustvo. Pomažući drugima pomažemo i sebi. Danas je puno jasnije što su prioriteti u našem životu, tko smo i za koji cilj se želimo boriti: postati generacija #NulaGladi! Na bilo koju glad se odnosilo!

Jane: Predragi svi ... vrijeme našeg susreta bliži se kraju. Nakon svih inicijativa koje smo čuli, možda se pitamo ... ali odakle započeti i kako započeti? Postoji li neki prijedlog? Neka metoda koja nam može pomoći? Izgleda da ideja stiže iz Latinske Amerike. Izvolite!

Pedro: Pozdrav, ja sam Pedro, imam 13 godina i dolazim iz Argentine. Željeli bismo svima predložiti jednu metodu. Zove se 6x1 – šest koraka za jedan cilj, put koji nam može pomoći da osmislimo,

planiramo i provodimo inicijative za mir i bratstvo, počevši od naših gradova, i četvrti u kojima živimo. Osim nas, i druga djeca u raznim gradovima širom svijeta to pokušavaju provesti u djelo. Da bismo razumjeli kako funkcioniraju, pripremili smo nekoliko sličica. Pogledamo ih zajedno.

PROMATRATI

Prvi korak je pogledati oko sebe: približiti se lokalnoj stvarnosti, pažljivo promatrati i mjesta kojima svakodnevno prolazimo nastojeći otkriti „sive točke“, kritična mjesta, postojeće probleme.

PROMIŠLJATI

Nakon što smo sabrali naša zapažanja potrebno ih je obraditi i napraviti redoslijed prioriteta svega što smo vidjeli. Procjenjujući ozbiljnost različitih zapaženih problema, hitnost pronalaska rješenja i težnju poboljšanja ili pogoršanja tih problema, moći ćemo zajedno odlučiti gdje ćemo usmjeriti svoje napore.

UKLJUČITI

Radeći na ostvarenju naših aktivnosti, vjerojatno ćemo uvidjeti da nećemo uspjeti sami. Bit će korisno uključiti i druge (djecu, mlade, odrasle, prijatelje, susjede, učitelje, udruge, pokrete...).Ili ćemo otkriti da u našem gradu neki već rade na rješavanju istih problema i bit će prigoda raditi zajedno na zajedničkom i učinkovitom programu.

DJELOVATI

Zatim ćemo prijeći na izvršnu fazu: svi na djelu!

VREDNOVATI

Nakon obavljenog rada, potrebno je vrednovati kako je išlo da bi se mogli poboljšati u budućnosti. Koje su bile poteškoće? Kako smo ih riješili? Koje su jake točke?

SLAVITI

Za zaključak ...trenutak slavlja sa svima koji su radili zajedno: cijeniti doprinos svakoga, uzajamno zahvaliti, gledati prema novim ciljevima.

Jane: Hvala, to je predivna ideja koju možemo provesti i u našim gradovima.

Prije nego što se pozdravimo, želio bih iskoristiti prisutnost stručnjaka, prof. Daniele Ropelato, profesorice političkih znanosti i prodekanice Instituta Sophia University u Loppianu (Italija), da joj postavim pitanje.

Na kongresu smo raspravljali o tome kako se uključiti u rad za opće dobro. Zašto mislite da je važno biti aktivan građanin u našim zajednicama? Ako se netko od nas jednom sutra odluči baviti politikom, što bismo trebali učiniti?

Daniela Ropelato: Hvala za ovo pitanje! Nakon puno godina istraživanja na fakultetu, eksperimentiranja novih ideja, prijateljstva i suradnje s političarima cijeloga svijeta, sve više sam uvjerena da je važno da i vi, dječaci i djevojčice, date vaš doprinos, velikodušno, inteligentno, jasnoćom koja vas karakterizira. Iz dva jednostavna razloga: jer vam ideje ne manjkaju i jer vaši narodi očekuju da što prije počnete ostvarivati vaše ciljeve o miru i pravednosti, koji vam leže na srcu; a zatim i iz razloga što darivanje daje smisao našem životu. Stoga imate pravo već od sada živjeti za veliki ideal: ne dopustite da vam išta i itko to oduzme! To su korijeni

politike koja gradi zajedničko dobro, kao plod zlatnog pravila (i koja je često drugačija od one o kojoj se govori na TV-u i ostalim medijima!). Zato sam sigurna da se upravo među vama već pripremaju oni koji će se sutra angažirati u politici u našim gradovima, parlamentima i vladi. Jasno da ćete vi biti političari sutrašnjice! Bit ćete svi, jer svi trebamo vježbati politička znanja i vještine u našim različitim zanimanjima, nastavljajući tkati blistave niti zlatnog pravila. Na tom temelju, nekome se može otvoriti i put profesionalnog bavljenja politikom u jednom ili drugom razdoblju njegova života, ali neće biti drugačije ni ako radi u medicini ili umjetnosti, ili znanosti ... ako smo već kao mladi izabrali dijeliti ono što imamo, slušati i razumjeti razloge drugoga, privilegirati one kojima je najpotrebnija pomoć, oprost.

Jasno, nije jednostavan put: potrebno je studirati, potrebne su oči koje znaju gledati daleko, potrebno je biti usko povezan sa skupinom prijatelja. Ali crna boja koju smo dali našoj stazici govori o hrabrosti koja se od nas traži: pošto crna boja sadrži sve ostale boje, politika treba biti kuća svih.

Jane: Prof. Ropelato, dopustite mi da postavim zadnje pitanje kako bismo zaključili naše zasjedanje i ovaj prekrasni skup. Ne možemo sakriti da nam koji put, usprkos našem oduševljenju, gledajući stvarnost oko sebe, dođe da se obeshrabrimo. Što kažete, je li moguće mijenjati stvari, na način da se na svjetskoj razini založimo za nadvladavanje siromaštva i gladi u svijetu? Možemo li mi djeca doista dati doprinos ostvarenju toga cilja?

Daniela Ropelato: Imate pravo: mogli bismo se obeshrabriti čitajući prve stranice novina ili gledajući internet. Problemi su tako veliki i duboki ... da se čini nemogućim da muškarci i žene ne uče na učinjenim greškama...

Crna
stazica

Ipak, nije tako! Sjetimo se šume koja raste bez buke, bujna, dok jedno jedino stablo koje padne, izaziva zvučnu vijest. Ali pristati uz negativnu analizu je lakše, jer na taj način ne ulazimo ni u kakav rizik. Dok stvarnost, da, gradimo mi! Oduvijek je bilo tako, i zato povijest čovječanstva možemo definirati kao nezaustavljiv put prema univerzalnom bratstvu - to su riječi Chiare Lubich -: mi smo u njemu, ponekad se horizont ne vidi, ali naša je uloga biti prethodnica, ići naprijed, kako bismo drugima pokazali put. Koliko puta su to činili upravo dječaci i djevojčice! Na uzbuđljivom putovanju #NulaGladi, vaš doprinos ne smije izostati.

Željela bih istaknuti, ako je znak koji karakterizira naše vrijeme traganje za jedinstvom, onda naš doprinos mora biti jedinstvo. Koraci koje ćemo poduzeti, riječi koje ćemo izgovoriti - djeca i odrasli zajedno - bit će još odlučniji i djelotvorniji. Ne pristajmo na manje.

CRNA STAZICA U AKCIJI

Od samog početka naše Crne stazice razumjeli smo da postoji jedno pravilo koje će nam pomoći osjećati se odgovornima za dobro svih i založiti se aktivno da bismo promijenili svijet oko nas. Radi se o Zlatnom pravilu: „Čini drugome ono što želiš da drugi tebi čini“. Izgleda jedna vrlo jednostavna izreka, ali nije ju uvijek lako ostvariti. Koji put potreban je pravi trening. Dakle, započnimo živjeti Zlatno pravilo ovom igrom.

Spremni? Potreban vam je dosta velik prostor za igru. Pobacajte po zemlji loptice ili predmete sličnih dimenzija, koje možemo uhvatiti u ruku. Podijelite se u parove. U svakom paru jedan će član imati povezane oči, dok će drugi stati iza njega i staviti ruku na njegovo rame. U drugoj ruci imat će vrećicu u koju će sakupljati predmete za vrijeme igre.

U akciji! U svakom paru igrač povezanih očiju trebat će slušati upute prijatelja koji mu drži ruku na ramenu i koji će ga voditi da stigne do predmeta i pokupi ga. Pažnja, predmete sa zemlje može pokupiti samo igrač povezanih očiju. Predmeti trebaju biti raspoređeni za svaki par. Pobjeđuje par koji će sakupiti najviše predmeta sa zemlje.

Materijal: loptice ili maleni predmeti, omotnice

VARIJANTE IGRE:

Zamjena uloga: Pokušajte uključiti ovo pravilo: svaki put kad jedan predmet bude pronađen i stavljen u omotnicu, dječak zatvorenih očiju i njegov prijatelj zamjenjuju uloge. Onaj koji je prvi bio povezan postaje vodič i obratno.

Minirano polje: Umjesto da se sakupljaju predmeti, par ih treba izbjeći i stići s druge strane terena bez da ijednom dodirne „mine” pobacane po zemlji.

ŠTO SMO NAUČILI?

(Trenutci razmišljanja nakon aktivnosti)

Nađite se u malenim grupama i razgovarajte o ovim pitanjima.

- Koje kvalitete treba imati osoba zatvorenih očiju za vrijeme igre?
A osoba koja ima ulogu vodiča?
- Što misliš, kako nam ova igra može pomoći da budemo spremniji za život po Zlatnom pravilu?
- Možeš li se sjetiti kada je posljednji put netko primijenio Zlatno pravilo u odnosu na tebe? I kada si ga ti primijenio posljednji put?
- Da si gradonačelnik svoga grada, što bi želio zadržati, a što promijeniti kako bi koristilo dobru svih?